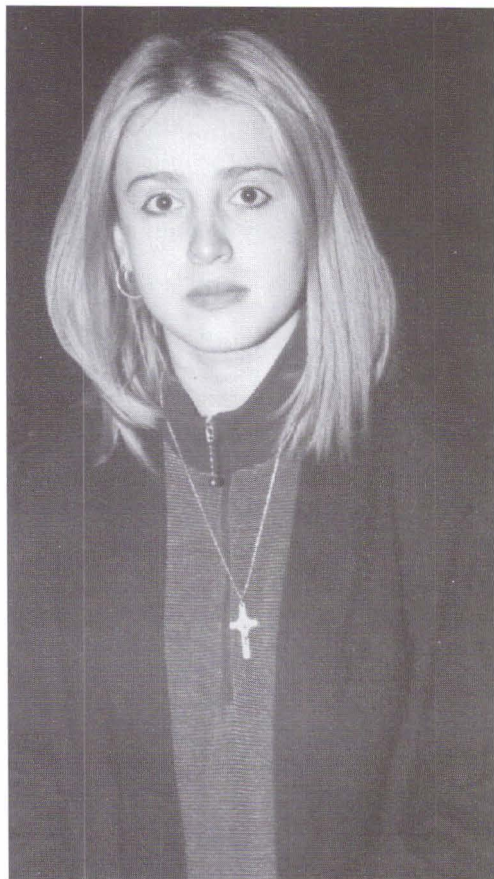

Alina HRISTEA

„Am un stil de lucru destul de degajat”

Constantin PARASCHIVESCU: *Domnișoară Alina, de când sunteți la Oradea? și ce ați montat aici?*

Alina HRISTEA: Sunt angajată de un an de zile și am montat *Conu' Leonida* față cu reacțiunea de I.L. Caragiale. Iar în a doua parte a stagiunii, la "Studio", *Uși închise de Sartre*.

C.P.: *"Conu' Leonida" tot la Sala Studio?*

A.H.: A fost un spectacol început la Sala Studio și, din rațiuni organizatorice, să spunem, transferat pe scena mare. Din cauza asta a pierdut destul de mult, pentru că a fost greu să-l adaptez noilor condiții.

C.P.: *Cum a fost primit?*

A.H.: Eu am încercat să fac un pamflet politic, am adus puțin textul spre contemporaneitate și am avut parte de reacții împărțite. Unii au fost de acord și le-a plăcut politizarea pe care am indus-o textului și care pornea, de fapt, din text – tevatura cu republicanismul, de pildă –, alții, puriștii să spunem, adoratorii lui Caragiale-clasic, s-au simțit poate îndepărtați de Caragiale pe

care-l știau din alte montări sau de la televiziune.

C.P.: *Opțiunea pentru Sartre a fost a dumneavoastră sau a fost o propunere a teatrului?*

A.H.: A fost propunerea mea. După aceea am aflat că Sartre a fost sărbătorit în Franța – simplă coincidență, deci. Mi s-a propus să lucrez un spectacol de studio și atunci am încercat să găesc o temă care să-mi spună și mie ceva și care să mă ajute să mă dezvolt în regie. Am încercat să construiesc un spectacol clasic, simplu, puternic și bazat pe actori în mare măsură.

C.P.: *Lucrați bine cu actorii? Vă ascultă?*

A.H.: Da. Să știți că aici am avut surpriza foarte plăcută să colaborez foarte bine și argumentele mele au fost primite cu toată deschiderea... Am un stil de lucru destul de degajat, încerc să-mi apropiu actorii, să colaborez, să comunicăm în primul rând și cred că asta se simte, actorii au trecut prin ei înșiși ceea ce

le-am propus eu. Sunt unele spectacole în care văd indicația regizorală și asta mă deranjează. Eu încerc să fac doi pași înapoi și să las actorul să evolueze singur în scenă, prin propria lui forță.

C.B.: *Reveniți la comedie, înțeleg; cu ce?*

A.H.: Da, revin la comedie cu Goldoni, *Slugă la doi stăpâni*. Îmi face mare plăcere să lucrez la acest text – deocamdată în fază de proiect, pentru că premiera va fi abia în mai 2001. O să-mi încerc puterile pe o comedie foarte bine construită, impecabilă, strălucitoare și sper ca trupa să fie de acord cu efortul fizic și vocal pe care îl voi cere, din punctul de vedere al profesionalismului unui actor de comedie. Profesionalism care, sigur, pornește din tradiția *Commediei dell'Arte*, dar ea nu se prea studiază în școală, și, mă rog... Eu nu vreau să fac un spectacol de *Commedia dell'Arte*, dar trebuie plecat de acolo, de la improvizația pe situație și pe stare.

C.B.: *Cum vă simțiți la Oradea?*

A.H.: Eu mă simt foarte bine. Pentru mine nu constituie un complex a face teatru în provincie. Nu am nostalgia unei capitale pierdute. Am terminat la București, îmi lipsesc spectacolele pe care le vedeam acolo și atmosfera teatrală extraordinară, dar cred că se poate face teatru bun și în restul țării și prejudecata provincialismului se poate combate cu o prezență sporită a valorilor artistice în festivaluri, de pildă. Sunt destule.

Claudia LIPAN

Numai poetul...

Fundația Culturală Toaca revine cu spectacolul regizoarei Nona Ciobanu, fondatoare și susținătoare a proiectelor pentru arta contemporană a tinerilor creatori.

Toscana este culoarea locală unde se derulează scenariul de teatru, dans și multimedia. Există, dincolo de toate, o invenție teatrală puțin întâlnită în spațiile neconvenționale ale teatrului experimental: Acea de a păstra și de a folosi în mod egal mișcarea și textul. Libertatea interioară a corpului vorbește din ce în ce mai mult în spectacolele Nonei Ciobanu, ea este protejată și motivată în spatele cuvântului. Compusă pe un text al

poetului ceh Vladimir Holan (din care puteau lipsi câteva fragmente), partitura piesei este un poem-eseu închinat poeziei.

Poetul este un actor într-o continuă repetiție cu rolul de a scrie. El trăiește – ca toți poeții și ca toți actorii – freamătul comun al ideilor despre frumos și iubire, în ipostaza canțonierului care colindă întreaga Italie în căutarea idealului.

Femeia, ca ideal și prototip al artei, se mișcă în imaginația poetului între elemente de basm. Holan readuce imaginea la starea de vis care-l aproprie, astfel, de văzduhul amortit al lui Botta, de luna argintie a cântecelor